

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/125/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120233552
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Štrkolcová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:6120233552.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Natálie Štrkolcovej a členov senátu JUDr. Slávky Maruščákovej a JUDr. Rastislava Pellu v spore žalobcu: VEDUCON, s.r.o., Hviezdoslavova 1008/7, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 43 849 041, zastúpeného inLEGAL s.r.o., Kamenárska 17A, 821 04 Bratislava -mestská časť Ružinov, IČO: 52 645 991, proti žalovanému: KRAMA s.r.o., Mánesova 23/3582, 040 01 Košice, IČO: 47 940 671, o zaplatenie 33.595,90 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I, č. k. 29Cb/61/2020-213 zo dňa 27. januára 2022, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Košice I, č. k. 29Cb/61/2020-213 zo dňa 27. januára 2022.
- II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodol, že
 - I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 33.595,90 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 16.1.2020 do zaplatenia a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.
 - II. Žalobcovi priznáva plnú náhradu trov konania voči žalovanému.
 - III. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Rozhodol tak o žalobe podanej pôvodne na upomínacom súde (Okresný súd Banská Bystrica), ktorou žalobca navrhol, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu 33.595,90 eur s prísl. titulom odmeny, na ktorú má nárok na základe bodu 5.9. Zmluvy o poskytovaní poradenstva. V žalobe uviedol, že so žalovaným uzavrel Zmluvu o poskytovaní poradenstva č. 2019906116 (ďalej len „Zmluva“) podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorou sa zaviazal poskytnúť žalovanému služby potrebné na podanie a schválenie žiadosti č. NFP312030U792 na poskytnutie nenávratného finančného príspevku a ďalších služieb, ktoré spočívajú v riadení, implementácii a administrácii schváleného projektu. Tvrdil, že svoje zmluvné povinnosti si splnil a došlo k úspešnému vyhodnoteniu žiadosti žalovaného o poskytnutie nenávratného finančného príspevku. Žalovaný ale bezdôvodne odmietol uzavrieť zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku po úspešnom vyhodnotení jeho žiadosti. Poukázal, že v bode 5.9. Zmluvy sa strany dohodli, že ak žalovaný napriek úspešnému vyhodnoteniu žiadosti podanej alebo prepracovanej žalobcom neuzavrie zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku s Implementačnou agentúrou Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (ďalej len „IA MPSVR SR“) v rámci operačného programu, vzniká žalobcovi právo na zaplatenie prvej úspechovej odmeny podľa bodu 3.1. písm. b) aj druhej úspechovej odmeny podľa bodu 3.1. písm. c) Zmluvy. Žalovaný po úspešnom vyhodnotení žiadosti zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku

neuzavrel, preto si žalobca nárokoval v zmysle bodu 5.9. Zmluvy odmenu vo výške 33.595,90 eur, na zaplataenie ktorej žalovaného vyzval faktúrou č. 20200016.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe, a to v odpore proti platobnému rozkazu, navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal, že žalobca tvrdí, že s ním uzavrel Zmluvu o poskytovaní poradenstva, ktorou sa zaviazal poskytnúť mu služby potrebné na podanie a schválenie žiadosti č. NFP312030U792 a ďalšie služby, ktoré mali spočívať v riadení, implementácii a administrácii schváleného projektu. Podľa článku II. bodu 2.1. Zmluvy ale mali byť jej predmetom iba služby pri riadení, implementácii a administrácii schváleného projektu a nie služby potrebné na podanie a schválenie žiadosti, ako tvrdí žalobca. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že žiadosť o nenávratný príspevok podal on sám dňa 30.1.2019, t.zn. ešte pred uzavretím Zmluvy so žalobcom. Ďalej argumentoval, že Zmluva spája v článku III. bode 1 písm. a) a b) odmenu poskytovateľa s poskytovaním činností uvedených v bode 2.1., teda s činnosťami a službami pri riadení, implementácii a administrácii schváleného projektu a nazýva ich úspechovými odmenami. Žalobca mu ale takéto služby neposkytol, preto nemôže od neho spravodlivo požadovať odmenu. Okrem toho článok III. bod 3.1. písm. c) Zmluvy spája odmenu aj s činnosťami uvedenými v bode 2.2. Zmluvy. Článok II. bod 2.2. Zmluvy ale poskytovanie žiadnych ďalších činností, služieb či plnení neupravuje a ani ich nevyberá. Preto článok III. bod 3.1. písm. c) Zmluvy považoval žalovaný pre jeho odkaz na neexistujúce činnosti, služby či plnenia v bode 2.2. Zmluvy za nezrozumiteľný, neurčitý, mätúci, nejednoznačný a z uvedeného dôvodu za neplatný a akúkoľvek odmenu na neho naviazanú za bezdôvodnú a neopodstatnenú.

4. Ďalej žalovaný dôvodil, že žalobca opiera svoj nárok o článok V. bod 5.9. Zmluvy, podľa ktorého má vzniknúť poskytovateľovi právo na zaplataenie prvej úspechovej odmeny podľa bodu 3.1. písm. b) aj druhej úspechovej odmeny podľa bodu 3.1. písm. c) Zmluvy v prípade, ak odberateľ neuzavrie zmluvu o poskytnutí nenávratného príspevku. Žalovaný opäť poukázal na vnútorný rozpor, nejednoznačnosť a nepresnosť tohto ustanovenia, ktoré vyvolávajú pochybnosti o jeho zrozumiteľnosti, určitosti a platnosti, pretože bod 3.1. písm. b) Zmluvy, na ktorý sa bod 5.9. odvoláva, upravuje druhú a nie prvú úspechovú odmenu a bod 3.1. písm. c) upravuje odmenu za neexistujúce a v Zmluve neupravené činnosti uvedené v bode 2.2. Zmluvy, a nie druhú úspechovú odmenu. Zároveň žalovaný namietal, že Zmluvu za žalobcu nepodpísala osoba oprávnená konať v jeho mene podľa zápisu v obchodnom registri a plnomocenstvo, na ktoré sa žalobca odvoláva, a ktoré má legitimovať podpis Zmluvy inou osobou než je konateľ žalobcu, mu nebolo predložené a nie je ani súčasťou Zmluvy.

5. Žalovaný dodal, že podpísanie alebo nepodpísanie zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku je plne slobodným a ničím neobmedzeným dispozičným oprávnením uchádzača o príspevok. Na jej uzavretie, resp. neuzavretie môžu mať okrem samotných subjektívnych dôvodov na strane žiadateľa vplyv aj rôzne hospodárske, finančné, organizačné, či právne skutočnosti. Takouto rozhodujúcou skutočnosťou pre neho v uvedenom prípade bolo aj uzavretie inej zmluvy, a to zmluvy č. 607/2019 zo dňa 5.8.2019 o poskytnutí regionálneho príspevku, ktorá s poukazom na list IA MPSVR SR č. IA/PRJ/2019/2821 Overenie možného naplnenia definície „jediného podniku“ zo dňa 25.9.2019 vylučovala zazmluvnenie žiadosti č. NFP312030U792 z dôvodu možného prekročenia stropu de minimis, ktorým bola suma 200.000 eur. Z uvedeného dôvodu v realizácii projektu NFP312030U792 nepokračoval. Tvrdenie žalobcu, že bezdôvodne odmietol uzavrieť zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku preto označil za nepravdivé a zavádzajúce. Dodal, že s neuzavretím zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku nemôže byť spájané právo žalobcu na úspechovú a ani inú odmenu za činnosti, ktoré žalobca nevykonal.

6. Žalovaný ďalej argumentoval, že žalobca nepreukázal, že ho oboznámil s obsahom a rozsahom plnomocenstva udeleného A. B. B., ktorý za žalobcu uzavrel Zmluvu. Tvrdil, že práve posúdenie obsahu tohto plnomocenstva bolo a je rozhodujúce pre posudzovanie nároku žalobcu. A. B. podpisoval Zmluvu na základe generálneho plnomocenstva, ktorým žalobca splnomocnil A. B. zastupovať ho a konať v jeho mene pri všetkých právnych úkonoch bez akéhokoľvek obmedzenia. Žalovaný citoval ust. §§ 20 ods. 1; 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka a §§ 13 ods. 1; 14 ods. 1 Obchodného zákonníka. Dôvodil, že Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v uznesení sp. zn. III. ÚS 353/2012 zo dňa 1.8.2012 vyslovil právny názor, podľa ktorého generálne plnomocenstvo vystavené zo strany spoločnosti s ručením obmedzeným je absolútne neplatným právnym úkonom pre jeho rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pretože zo zákona (§ 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka) patrí tento rozsah právomocí výlučne iba konateľom. S uvedeným záverom ústavného súdu sa žalovaný plne stotožnil

uvedomujúc si pri tom, že išlo o vyslovenie názoru bez precedenčnej viazanosti. Uviedol, že prenášanie univerzálneho a neobmedzeného oprávnenia štatutárneho orgánu konať v mene právnickej osoby vo všetkých veciach na inú osobu na základe plnomocenstva je v rozpore so zákonom. Ak zákonodarca v ust. § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka uložil povinnosť, resp. vyslovil požiadavku vymedziť rozsah splnomocnenia, nemal tým na mysli možnosť preniesť všetky oprávnenia štatutárneho orgánu na jednu osobu, pretože takýto výklad by odporoval zmyslu a účelu vymedzenia postavenia štatutárneho orgánu, ktorému ako jedinému výlučne podľa zákona patrí oprávnenie konať vo všetkých veciach. Mal za to, že pripustenie možnosti preniesť všetky oprávnenia štatutárneho orgánu na splnomocnenca odporuje princípu publicity a s tým súvisiacej ochrany tretích osôb a dáva možnosť obchádzať zákonné požiadavky, ktoré sú kladené na osoby vykonávajúce funkciu štatutárneho orgánu. Ak mal žalobca v úmysle splnomocniť A. B. na všetky úkony, mal mu udeliť prokúru, čím by sa vylúčila akákoľvek pochybnosť a s ohľadom na zápis prokúry v obchodnom registri by bola zachovaná aj požiadavka publicity. Vzhľadom na to, že A. B. nebol v čase uzavretia Zmluvy konateľom ani prokuristom žalobcu a ani nedisponoval platným plnomocenstvom, ktoré by ho oprávňovalo konať za žalobcu, žalovaný tvrdil, že Zmluva je absolútne neplatná, čo je pre tento spor kľúčové a rozhodujúce.

7. Žalobca dôvodil, že námietka žalovaného, že predmetom Zmluvy nie sú služby potrebné na podanie a schválenie žiadosti o poskytnutie nenávratného finančného príspevku nespochybňuje jeho nárok na prvú a druhú úspechovú odmenu podľa bodu 5.9. Zmluvy. Poukázal, že uzavretiu Zmluvy medzi stranami predchádzalo uzavretie Zmluvy o dielo č. 243/2018 zo dňa 17.10.2018 (ďalej len „Zmluva o dielo“), ktorou sa zaviazal vykonať pre žalovaného riadne a včas dielo spočívajúce v podaní žiadosti o poskytnutie nenávratného finančného príspevku na IA MPSVR SR ako príslušný správny orgán a v realizovaní s tým súvisiacich činností v zmysle článku III. Zmluvy o dielo. Žalovaný dokonca k odporu proti platobnému rozkazu priložil ako dôkaz žiadosť o poskytnutie nenávratného finančného príspevku č. NFP312030U792 zo dňa 30.1.2019, ktorú pripravil žalobca, a ktorou sa žalovaný uchádzal o získanie nenávratného finančného príspevku vo výške 186.645,45 eur na projekt „Podpora a zvýšenie zamestnanosti v spoločnosti KRAMA s.r.o.“ v rámci operačného programu ľudské zdroje. Okrem toho žalobca predložil súdu faktúru č. 180100019 splatnú dňa 20.10.2018, ktorou vyzval žalovaného na zaplatenie 3.600 eur s DPH titulom ceny za dielo a výpis z bankového účtu potvrdzujúci, že dňa 22.10.2018 mu žalovaný cenu za dielo zaplatil. Dodal, že to, že dielo pre žalovaného vykonal riadne a včas potvrdzuje aj rozhodnutie IA MPSVR SR o schválení žiadosti o poskytnutie nenávratného finančného príspevku žalovanému zo dňa 15.7.2019. Obchodná spolupráca medzi žalobcom a žalovaným teda pozostávala z dvoch racionálne a časovo na seba nadväzujúcich kontraktov, a to Zmluvy o dielo, na základe ktorej sa riadne a včas podala žiadosť o nenávratný finančný príspevok na podporu projektu žalovaného a Zmluvy o poskytovaní poradenstva, na základe ktorej sa mal v prípade schválenia žiadosti žalovaného o nenávratný finančný príspevok príslušným orgánom projekt riadiť, implementovať a administrovať (viď. bod 2.1. Zmluvy). A práve na danú situáciu reflektovalo aj ustanovenie bodu 5.9. Zmluvy.

8. Žalobca uviedol, že z dikcie bodu 5.9. Zmluvy vyplýva, že na vznik nároku žalobcu na zaplatenie prvej úspechovej odmeny a druhej úspechovej odmeny musia byť kumulatívne splnené tri podmienky. Prvou podmienkou je úspešné vyhodnotenie žiadosti o nenávratný finančný príspevok, čo preukázal rozhodnutím o jej schválení. Druhou podmienkou je neuzavretie zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku s IA MPSVR SR, pričom pri skúmaní jej naplnenia je rozhodujúcou jediná objektívna skutočnosť a to, či došlo alebo nedošlo k uzavretiu zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku medzi žalovaným a IA MPSVR SR. Dôvodil, že je irelevantné, z akého dôvodu zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku uzavretá nebola, lebo strany si v bode 5.9 Zmluvy žiadne dôvody vylučujúce vznik nároku na prvú a druhú úspechovú odmenu nedohodli. Preto považoval za účelovú obranu žalovaného, ktorý uvádza dôvody neuzavretia zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, ktoré nemajú oporu v dikcii ustanovenia bodu 5.9. Zmluvy. Navyše dodal, že strany v bode 7.3. Zmluvy vyhlásili, že si ju pred jej podpísaním prečítali a uzavreli po vzájomnom prerokovaní podľa ich práva a slobodnej vôle, určite, vážne a nie v časovej tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok a autentickosť tejto zmluvy potvrdzujú svojimi podpismi. Poslednou treťou podmienkou je uplynutie troch mesiacov od podania žiadosti o nenávratný finančný príspevok. Aj táto podmienka bola podľa žalobcu splnená, pretože žiadosť o nenávratný finančný príspevok bola podaná 30.1.2019 a odvtedy už tri mesiace uplynuli, čo medzi stranami ani nie je sporné.

9. Odhliadnuc od vyššie uvedeného žalobca k okolnostiam, pre ktoré žalovaný neuzavrel s IA MPSVR SR zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku uviedol, že list IA MPSVR SR č. IA/PRJ/2019/2821 č. z. 2019/32692 zo dňa 25.9.2019 („Overenie“) a list IA MPSVR SR č. IA/PRJ/2019/2821 č. z. 2019/44701 z 17.12.2019 („Oznámenie“), ktoré predložil žalovaný, obsahujú ozrejmienie problému, ktorý v prípade žalovaného nastal. Argumentoval, že IA MPSVR SR overovaním zistila, že žalovaný tvorí tzv. „jediný podnik“ so spoločnosťami Detské jasle, s.r.o. a DORSVET PLUS, s.r.o., pretože vo všetkých týchto spoločnostiach pôsobí C. D. E., ktorý z pozície štatutára disponuje rozhodovacími právomocami a ovplyvňuje chod týchto spoločností. Menované obchodné spoločnosti sú teda personálne prepojené. Z Overenia ďalej možno odvodiť, že spoločnostiam Detské jasle, s.r.o. a DORSVET PLUS, s.r.o. bola poskytnutá pomoc de minimis. O predmetnej skutočnosti nemal žalobca pri uzatváraní Zmluvy o dielo a Zmluvy o poskytovaní poradenstva vedomosť, keďže žalovaný ho o tom neinformoval. To znamená, že konateľ žalovaného C. D. E. svojim vlastným nezodpovedným konaním zmaril uzatvorenie Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku medzi žalovaným a IA MPSVR SR, lebo ako štatutár spoločností Detské jasle, s.r.o. a DORSVET PLUS, s.r.o., ktoré tvoria so žalovaným jediný podnik, súčasne prijal v prospech týchto spoločností pomoc de minimis i keď vedel, že sa súčasne uchádza o ďalšiu pomoc de minimis vo výške cca 186 tisíc eur na podporu projektu žalovaného, čím sa logicky prekročí finančný strop schémy de minimis (podľa článku 3 ods. 2 Nariadenia Komisie EÚ č. 1407/2013 z 18. decembra 2013 celková výška pomoci de minimis v prospech jediného podniku za posledné tri fiškálne roky nesmie prekročiť 200 tisíc eur).

10. Okrem toho žalobca tvrdil, že nie je sporné, že bod 5.9. Zmluvy obsahuje dve zjavné chyby v písaní, ktoré si zmluvné strany pri jej uzatváraní nedopatrením nevšimli, keď pri prvej úspechovej odmene sa namiesto bodu 3.1. písm. a) uvádza bod 3.1. písm. b) a pri druhej úspechovej odmene sa namiesto bodu 3.1. písm. b) uvádza bod 3.1. písm. c). Žalobca mal ale za to, že je potrebné vziať na zreteľ ust. § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon nie je neplatný pre chyby v písaní a počítaní, ak je jeho význam nepochybný. Dôvodil, že preferencia platnosti právnych úkonov súvisí aj s ďalšou všeobecnou zásadou súkromného práva a to pacta sunt servanda. Zároveň označil za iracionálnu námietku žalovaného, že mu nebolo predložené plnomocenstvo oprávňujúce A. B. B. uzavrieť Zmluvu. V tejto súvislosti poukázal, že podpis konateľa žalovaného C. E. sa nachádza nielen na Zmluve, ale aj na Zmluve o dielo, ktorú v zastúpení žalobcu podpisoval tiež Ing. Visokai. K otázke platnosti/neplatnosti generálneho plnomocenstva žalobca dôvodil, že skutkové a právne okolnosti v prejednávanej právnej veci sú diametrálne odlišné od skutkových a právnych okolností posudzovaných v uznesení ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 353/2012 zo dňa 1.8.2012, ktoré nie je aplikateľné v predmetnej veci. Poukázal na právne závery rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3MCdo/4/2007 zo dňa 10.11.2008, sp. zn. 1Obdo/37/2008 zo dňa 30.6.2008, sp. zn. 2MCdo/8/2014 zo dňa 30.6.2016, sp. zn. 5Obdo/57/2019 zo dňa 22.10.2019 a sp. zn. 4Cdo/95/2019 zo dňa 29.1.2020, z ktorých je podľa neho zrejmé, že právnická osoba je oprávnená udeliť fyzickej osobe nielen špeciálne ale aj generálne plnomocenstvo.

11. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázať, že žalobca ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ uzavreli dňa 17.10.2018 Zmluvu o dielo č. 243/2018 na vypracovanie žiadosti o nenávratný finančný príspevok, ktorou sa žalobca zaviazal, že vypracuje v rozsahu a za podmienok dojednaných v tejto zmluve pre objednávateľa a objednávateľovi odovzdá dve žiadosti o nenávratný finančný príspevok na realizáciu projektu v rámci výzvy s kódom OP LZ DOP 2018/3.1.1/01 na predkladanie žiadosti o nenávratný finančný príspevok z operačného programu Ľudské zdroje. Následne dňa 14.6.2019 uzavreli žalobca ako poskytovateľ a žalovaný ako odberateľ Zmluvu o poskytovaní poradenstva č. 201906116, ktorou sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému v prípade schválenia podanej žiadosti s kódom NFP312030U792 v rámci projektu s názvom „Podpora a zvýšenie zamestnanosti v spoločnosti KRAMA s.r.o.“ z operačného programu Ľudské zdroje, kód výzvy OP LZ DOP 2018/3.1.1/01 ďalšie služby, ktoré spočívajú v riadení, implementácií a administrácií schváleného projektu, ktoré sú vyžadované orgánom poskytujúcim nenávratný finančný príspevok. Faktúrou č. 20200016 splatnou dňa 15.1.2020 vyzval žalobca žalovaného na zaplatenie 33.595,90 eur titulom nároku na základe článku V. bodu 5.9. Zmluvy o poskytnutí poradenstva č. 20190611, ktorú faktúru žalovaný žalobcovi vrátil dňa 15.1.2020 ako neopodstatnenú.

12. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa §§ 269 ods. 2; 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, ktoré upravujú úpravu nepomenovaných zmlúv, omeškanie dlžníka a nároky veriteľa s tým súvisiace.

13. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca a žalovaný uzavreli Zmluvu o poskytovaní poradenstva č. 201906116 podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Uviedol, že žalovaný primárne namietal, že jej predmetom neboli služby potrebné na podanie a schválenie žiadosti o poskytnutie nenávratného finančného príspevku. Súd prvej inštancie uviedol, že táto námietka nespochybňuje vznik nároku žalobcu na prvú a druhú úspechovú odmenu podľa bodu 5.9. Zmluvy. Poukázal, že uzavretiu Zmluvy o poskytovaní poradenstva predchádzalo uzavretie Zmluvy o dielo č. 243/2018 zo dňa 17.10.2018, na základe ktorej žalobca vykonal pre žalovaného riadne a včas dielo spočívajúce v podaní žiadosti o poskytnutie nenávratného finančného príspevku na IA MPSVR SR. Skutočnosť, že žalobca vykonal dielo riadne a včas potvrdzuje podľa súdu prvej inštancie aj rozhodnutie IA MPSVR SR o schválení žiadosti žalovaného o poskytnutie nenávratného finančného príspevku, ktoré bolo vydané dňa 15.7.2019.

14. Ďalej súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené podmienky na vznik nároku žalobcu na zaplatenie prvej a druhej úspechovej odmeny. Dôvodil, že z hľadiska formulácie bodu 5.9. Zmluvy a vzniku nároku na prvú a druhú úspechovú odmenu je právne irelevantné, či zo strany žalobcu došlo alebo nedošlo k poskytovaniu služieb podľa bodu 2.1. Zmluvy (t. j. riadenie, implementácia a administrácia schváleného projektu), lebo z logiky vecí rezultuje, že ak žalovaný neuzavrie zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku s IA MPSVR SR, tak schválený nenávratný finančný príspevok mu ani poskytnutý byť nemôže, lebo by to odporovalo zákonu. Okrem toho mal za to, že prekážku realizácie predmetu Zmluvy vytvoril konateľ žalovaného C. D. E., ktorý pôsobí vo viacerých spoločnostiach.

15. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že bod 5.9. Zmluvy obsahuje dve zjavné chyby v písaní, ktoré si zmluvné strany pri jej uzatváraní nedopatrením nevšimli, keď pri prvej úspechovej odmene sa namiesto bodu 3.1. písm. a) uvádza bod 3.1. písm. b) a pri druhej úspechovej odmene sa namiesto bodu 3.1. písm. b) uvádza bod 3.1. písm. c). Argumentoval však, že právny úkon nie je neplatný pre chyby v písaní a počítaní, ak je jeho význam nepochybný.

16. K námietke žalovaného, že mu nebolo predložené plnomocenstvo oprávňujúce A. B. B. uzavrieť Zmluvu o poskytovaní poradenstva súd prvej inštancie uviedol, že ju považuje za iracionálnu. K obrane žalovaného o neplatnosť generálneho plnomocenstva konštatoval, že podľa § 20 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“) k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Z citovaného ustanovenia je podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že na konanie pred ústavným súdom sa vyžaduje špeciálne (nie generálne) procesné splnomocnenie, ktoré má zákonom definované špecifiká. Dospel k záveru, že zastupovanie žalobcu A. B. pri uzatváraní Zmluvy o dielo a Zmluvy o poskytovaní poradenstva nemá nič spoločné so zastupovaním pred ústavným súdom, žalobca neudeloval A. B. splnomocnenie na zastupovanie v konkrétnom konaní pred ústavným súdom a A. B. ani len nie je advokát a pred ústavným súdom zastupovať žalobcu nemôže. Skutkové a právne okolnosti v prejednávanej právnej veci sú preto podľa súdu prvej inštancie diametrálne odlišné od skutkových a právnych okolností posudzovaných v uznesení ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 353/2012, ktoré nepovažoval za aplikovateľné v prejednávanej veci. Navyše súd prvej inštancie dodal, že z celého radu rozhodnutí najvyššieho súdu je zrejmé, že právnická osoba je oprávnená udeliť fyzickej osobe nielen špeciálnu ale aj generálnu plnú moc, pričom ide o platný právny úkon. Dodal, že opačný výklad by bol nielen nesprávny, ale predstavoval by odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

17. S poukazom na vyššie všetky uvedené dôvody dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je dôvodná a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 33.595,90 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od dňa 16.1.2020 (t. j. odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry č. 20200016) až do zaplatenia.

18. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa §§ 255 ods. 1), 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobcovi priznáva plnú náhradu trov konania voči žalovanému.

19. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie

odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

20. Žalovaný v odvolaní uviedol, že odhladnuc od ostatných argumentov pre neuznanie nároku žalobcu, považuje za kľúčové a východiskové posúdenie platnosti Zmluvy/zmlúv, o ktoré žalobca opiera svoj nárok. Platnosť zmlúv namietal z dôvodu, že neboli podpísané osobou konať v mene žalobcu, ale osobou, ktorá ich podpísala na základe plnomocenstva, ktoré považoval po oboznámení sa s jeho obsahom za neplatné. Tvrdil, že argumenty týkajúce sa zákonom upraveného spôsobu a oprávnenia konať v mene právnickej osoby podporil okrem zákonných ustanovení aj poukazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 353/2012 zo dňa 1.8.2012, v ktorom vyslovil právny názor, že generálne plnomocenstvo vystavené zo strany spoločnosti s ručením obmedzeným je absolútne neplatným právnym úkonom pre jeho rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pretože zo zákona (§ 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka) patrí tento rozsah právomoci výlučne iba konateľom. Preto mal žalovaný za to, že Zmluva nebola zo strany žalobcu podpísaná oprávnenou osobou a teda, že konanie žalobcu pri uzatvorení zmluvy nebolo súladné s právnym poriadkom, preto ani uplatňovaný nárok nemôže požívať právnu ochranu, pretože Zmluva, ktorú podpísal A. B. B. na základe neplatného generálneho plnomocenstva je absolútne neplatná. Žalovaný dôvodil, že otázka platnosti zmlúv/Zmluvy bola súdom prvej inštancie nesprávne právne posúdená. Ako veľmi nepresvedčivé a nedostatočné sa mu javilo, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s otázkou platnosti Zmluvy. Záver súdu prvej inštancie, že skutkové a právne okolnosti v prejednávanej právnej veci sú diametrálne odlišné od skutkových a právnych okolností posudzovaných v uznesení ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 353/2012, ktoré nie je aplikovateľné v prejednávanej veci, považoval žalovaný za veľmi zjednodušujúci. Argumentoval, že netvrdil a nepoukazyval na zhodu alebo podobnosť skutkových či právnych okolností, ale snažil sa upriamiť pozornosť súdu na právny názor vyslovený ústavným súdom, že generálne plnomocenstvo udeľované spoločnosťou s ručením obmedzeným by bolo absolútne neplatným právnym úkonom, ktorý bol vyslovený vo všeobecnosti a nie iba vo vzťahu ku konaniu na ústavnom súde.

21. Ďalej považoval žalovaný za sporné aj ustanovenie bodu 5.9. Zmluvy, ktoré podľa neho súd prvej inštancie rovnako nesprávne právne posúdil. Dôvodil, že Zmluva neupravovala otázku prípravy a podania žiadosti o nenávratný finančný príspevok, keď jej predmetom malo byť až poskytovanie ďalších služieb. Práve s týmito ďalšími službami malo byť podľa Zmluvy spojené právo na prvú a druhú úspechovú odmenu, na ktorú sa odvoláva bod 5.9. Zmluvy. Tvrdil, že úspechová odmena teda nebola naviazaná na predtým poskytnuté služby spojené s prípravou a podaním žiadosti a Zmluva v žiadnom zo svojich ustanovení ani neodkazovala na skôr uzavretú Zmluvu o dielo, z ktorej záväzky si splnil. Naopak Zmluva výslovne spájala úspechovú odmenu len a výlučne s vykonaním činností uvedených v bode 2.1. resp. bode 2.2. Zmluvy, teda nie za predchádzajúce služby spojené s prípravou a podaním žiadosti o poskytnutie príspevku. Žalovaný zdôraznil, že bod 5.9. Zmluvy upravuje vznik práva na zaplatenie úspechovej odmeny nie vo výške podľa bodu 3.1. písm. b) a c), ale podľa týchto ustanovení. A práve podľa týchto ustanovení nárok na úspechovú odmenu nevznikol, pretože mohol vzniknúť iba v súvislosti s poskytnutím, resp. vykonaním služieb, na ktoré odkazoval a také služby poskytnuté neboli, pričom je irelevantné, z akého dôvodu sa tak stalo. Mal za to, že rešpektujúc pravidlá poctivého obchodného styku nemožno od neho žiadať, aby platil za služby, ktoré mu neboli poskytnuté.

22. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť ako vecne správne. Poukázal, že žalovaný v odvolaní označil len jediný odvolací dôvod a to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorý podľa žalobcu nie je naplnený. Poukázal, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolaní spochybňuje platnosť zmlúv, ktoré uzavrel so žalobcom a zavádzajúco poukazuje na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 353/2012 zo dňa 1.8.2012. Žalobca k uvedenému namietal, že v danej veci sa neudeľovalo špeciálne procesné plnomocenstvo na zastupovanie pred ústavným súdom podľa § 20 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z., pričom súd prvej inštancie v odsekoch 42. a 44. svojho rozhodnutia podľa žalobcu poskytol dostatočnú a logickú odpoveď na danú otázku. Zároveň žalobca poukázal na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, najmä na právne závery uznesení sp. zn. 3MCdo/4/2007 zo dňa 10.11.2008, sp. zn. 1Obo/37/2008 zo dňa 30.6.2008, sp. zn. 2MCdo/8/2014 zo dňa 30.6.2015, sp. zn. 5Obdo/57/2019 zo dňa 22.10.2019 a sp.zn. 4Cdo/95/2019 zo dňa 29.1.2020, z ktorých podľa neho rezultuje, že plnomocenstvo udelené A. B. je platné a platné sú rovnako aj zmluvy, ktoré Ing. Visokai uzatváral v zastúpení žalobcu. Procesnú obranu žalovaného považoval žalobca nielen za neopodstatnenú z právneho hľadiska, ale predovšetkým za špekulatívnu, lebo žalovaný námietku po prvýkrát prezentoval až v súdnom konaní,

i keď Zmluva o dielo bola podpísaná 17.10.2018 a Zmluva o poskytovaní poradenstva dňa 14.6.2019, teda pred tromi, resp. dvoma rokmi. Dôvodil, že kým sa nezačalo súdne konanie, nezaznamenal od žalovaného žiadnu výhradu k oprávneniu A. B. podpísať zmluvy v zastúpení žalobcu. V oboch prípadoch sa podpisy konateľ a žalovaného C. E. a A. B. nachádzajú hneď vedľa seba a pod podpisom A. B. sa výslovne uvádza, že za žalobcu podpisuje na základe generálneho plnomocenstva. Ak by konateľ žalovaného mal výhradu k oprávneniu Ing. Visokai zastupovať žalobcu, tak mohol Zmluvu o dielo alebo Zmluvu o poskytovaní poradenstva odmietnuť podpísať, čo ale nespravil.

23. K námietkam žalovaného vo vzťahu k bodu 5.9. Zmluvy žalobca argumentoval, že rovnako ako súd prvej inštancie ani on netvrdí, že nárok na prvú a druhú úspechovú odmenu podľa bodu 5.9. Zmluvy mu vznikol v súvislosti so službami poskytnutými pred jej uzavretím. Akcentoval, že formulácia tohto zmluvného ustanovenia je jasná, pričom dokazovaním pred súdom prvej inštancie, ktoré žalovaný nespochybňuje, bolo preukázané, že všetky tri kumulatívne podmienky zadefinované v citovanom ustanovení objektívne nastali, keď (i) žiadosť o nenávratný finančný príspevok žalobca podal a IA MPSVR SR ju schválila, čo žalovaný nespochybňuje, (ii) žalovaný zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku s IA MPSVR SR neuzavrel, čo rovnako nespochybňuje a (iii) tri mesiace od podania žiadosti o nenávratný finančný príspevok uplynuli, čo žalovaný nenamieta. Odhliadnuc od uvedeného žalobca dodal, že po schválení žiadosti o nenávratný finančný príspevok začal poskytovať žalovanému administratívnu podporu, pretože žalovaný deklaroval záujem uzatvoriť zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku s IA MPSVR SR, čo správne konštatoval aj súd prvej inštancie v odseku 46. napadnutého rozhodnutia. S poukazom na uvedené dôvodil, že tvrdenie žalovaného, že mu žalobca neposkytol po schválení žiadosti o nenávratný finančný príspevok žiadne služby, je zavádzajúce. Zároveň dodal, že žalovaný v odvolaní neuvádza nesprávnosť skutkových zistení ako odvolací dôvod, preto s prihliadnutím na ust. § 365 ods. 3 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP odvolací súd v danom prípade skutkový stav nepreskúma.

24. Žalobca uzavrel, že súd prvej inštancie správne akcentoval aj preferenciu platnosti právnych úkonov súvisiacu so všeobecnou zásadou pacta sunt servanda a vyššej miery povedomia u podnikateľov, ktorí sa nemôžu vyhýbať plneniu zmluvných povinností. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto zo všetkých vyššie uvedených dôvodov považoval za založené na správnom právnom posúdení veci.

25. Žalovaný odvolaciu repliku nepodal. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu mu bolo doručené na vyjadrenie dňa 10.5.2022.

26. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

27. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu a jeho webovej stránke.

28. Žalovaný podanie odvolania odôvodnil dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Odvolací súd dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

29. Vecne správne a zákonu zodpovedajúce je odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalovaného a k podstatným tvrdeniam strán sporu v tomto odvolacom konaní odvolací súd uvádza :

30. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie aj v odvolacom konaní dôvodil najmä právnym názorom vyjadreným v uznesení ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 353/2012 zo dňa 1.8.2012, že generálne plnomocenstvo vystavené zo strany spoločnosti s ručením obmedzeným je absolútne neplatným právnym úkonom pre jeho rozpor so zákonom. Tvrdil, že nakoľko za žalobcu uzavrel Zmluvu na základe generálneho plnomocenstva ako jeho splnomocnenec Ing. Viliam Visokai, Zmluva je absolútne neplatná a žalobcovi na jej základe nevznikol nárok, ktorého sa v tomto konaní domáha.

31. Primárne považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že právny názor ústavného súdu, o ktorý žalovaný opieral svoju procesnú obranu, nebol dôvodom, pre ktorý ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť. Uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 353/2012 zo dňa 1.8.2012 neriešilo zastúpenie podľa § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale procesné zastúpenie pre konanie pred ústavným súdom podľa § 20 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z., ktorého nedostatok viedol k odmietnutiu ústavnej sťažnosti, lebo bola podaná neoprávnenou osobou. Navyše tento právny názor ústavný súd uviedol podľa vlastných slov ako obiter dictum, teda v časti odôvodnenia, ktorá bola v rozhodnutí ústavného súdu uvedená nad rámec jeho nosných dôvodov a nespočíval na nej výrok rozhodnutia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje, že je potrebné rozlišovať, ktorá časť súdneho rozhodnutia vytvára záväzné pravidlo (ratio decidendi), a ktorá ako obiter dictum túto kvalitu a dôsledky nenapĺňa.

32. Rozhodovacia prax všeobecného súdnictva udeľovanie generálnych plnomocenstiev zo strany obchodných spoločností akceptuje, čo vyplýva aj z rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, na ktorú v konaní pred súdom prvej inštancie aj v odvolacom konaní správne poukazoval žalobca. K otázke udelenia plnomocenstva právnickou osobou napríklad najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5Obdo/57/2019 zo dňa 22.10.2019, ktoré prešlo aj testom ústavnosti (I. ÚS 463/2020 zo dňa 13.10.2020) konštatoval, že „pokiaľ je splnomocnencom právnická osoba, právo konať za splnomocniteľa má okrem štatutárneho orgánu aj iná osoba, ktorej právnická osoba udelí plnomocenstvo, pričom zákon žiadne obmedzenia vo vzťahu k „inej osobe“ ani z hľadiska požiadaviek na jej osobu a ani k rozsahu takého plnomocenstva nevymedzuje. Oprávnenie udeliť plnomocenstvo právnickou osobou teda Občiansky zákonník vyslovene predpokladá a pripúšťa. Na osobu splnomocniteľa zákon nekladie osobitné požiadavky okrem toho, že splnomocniteľ musí byť nevyhnutne spôsobilý na právny úkon, ktorý má v jeho zastúpení splnomocnenec vykonať. Nie je rozhodujúce, či je osobou splnomocniteľa fyzická alebo právnická osoba, a preto je plnomocenstvo oprávnená udeliť nielen fyzická, ale aj právnická osoba. Z hľadiska rozsahu plnomocenstva je potrebné poukázať na ustanovenie § 31 ods. 4 veta druhá Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje možnosť udelenia plnomocenstva na viacero úkonov, ktoré (okrem podmienky písomnej formy) neurčuje žiadne pravidlo obmedzujúce počet alebo povahu úkonov, ktoré môžu byť predmetom plnomocenstva. Rozsah udeľovaného plnomocenstva je tak výlučne na vôli splnomocniteľa. Pokiaľ by bolo vôľou zákonodarcu akýmkoľvek spôsobom obmedziť alebo vylúčiť udelenie plnomocenstva pri právnických osobách, toto obmedzenie by bolo celkom iste vyjadrené v normatívnom texte Občianskeho zákonníka.“

33. Podľa § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia.

34. Z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že pri možnosti udeliť generálne plnomocenstvo Občiansky zákonník nerozlišuje medzi osobou fyzickou a právnickou, ale naopak počíta s tým, že každý sa môže dať zastúpiť aj generálnym plnomocenstvom, keď používa slovné spojenie „sa možno dať zastúpiť“. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ ide o osobu splnomocniteľa, Občiansky zákonník nevytvára medzi právnickou a fyzickou osobou žiadne rozdiely, keď obe sú oprávnené nechať sa zastúpiť inou osobou v rozsahu, v akom uvážia. Z gramatického výkladu úpravy zmluvného zastúpenia ale aj z jeho účelu preto nie je podľa odvolacieho súdu dôvod považovať plnomocenstvo udelené žalobcom A. B. B. za absolútne neplatný právny úkon, ako tvrdí žalovaný.

35. Nevyhnutnou náležitosťou plnomocenstva v zmysle ust. § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka je rozsah oprávnenia splnomocnenca konať za splnomocniteľa, ktorý musí byť vyjadrený určito. Podľa právnej teórie aj praxe sa z hľadiska vecného rozsahu môže plnomocenstvo týkať buď jednotlivého (konkrétneho) právneho úkonu (individuálne plnomocenstvo); určitého druhu alebo okruhu právnych úkonov (špeciálne plnomocenstvo); alebo zástupca bude splnomocnený na zastupovanie splnomocniteľa vo všetkých právnych veciach a na vykonanie všetkých (teda nie iba procesných) úkonov (generálne plnomocenstvo) s výnimkou tých, pre ktoré zákon vyžaduje osobitné plnomocenstvo a tých, ktorých povaha zastúpenia na základe plnomocenstva vylučuje. Z rozsahu oprávnenia splnomocnenca Ing. Viliama Visokaia konať za žalobcu je zrejmé, že žalobca udelil A. B. B. generálne plnomocenstvo, ktoré ho oprávňovalo ako splnomocnenca žalobcu aj na uzavretie Zmluvy so žalovaným.

36. S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel odvolací súd k záveru, že otázka platnosti generálneho plnomocenstva (a na ňu nadväzujúca otázka platnosti Zmluvy o poskytovaní poradenstva, ktorú uzavrel za žalobcu na základe generálneho plnomocenstva A. B.), bola súdom prvej inštancie správne právne posúdená. Pre úplnosť odvolací súd už len dodáva, že pri rozhodovaní o odvolaní použil aj ust. § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého síce súd prvej inštancie vec právne neposudzoval (viď. odsek 12. tohto rozsudku), jeho aplikácie sa ale v konaní pred súdom prvej inštancie domáhal žalovaný (vyjadrenie žalovaného zo dňa 3.12.2021). Odvolací súd preto nepovažoval za potrebné postupovať podľa § 382 CSP s ohľadom na závery uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/1/2019 zo dňa 26.2.2019, podľa ktorého nejde o postup odvolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 382 Civilného sporového poriadku, ak bez výzvy stranám sporu použije vo svojom rozhodnutí iné ustanovenie právneho predpisu, ako súd prvej inštancie, ak už bolo predmetné ustanovenie aplikované v skoršom štádiu konania, alebo ak jeho možná aplikácia bola posudzovaná v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu. To platí aj v prípade, že pri svojom rozhodovaní odvolací súd použil iné ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu ako súd prvej inštancie, pričom sa jeho aplikácie v ktoromkoľvek štádiu sporu domáhala strana sporu a zároveň druhá strana mala procesnú možnosť sa k jeho použitiu vyjadriť.

37. K tvrdeniu žalovaného, že úspechová odmena nebola naviazaná na predtým poskytnuté služby spojené s prípravou a podaním žiadosti, ale Zmluva výslovne spájala úspechovú odmenu len a výlučne s vykonaním činností uvedených v bode 2.1., resp. v bode 2.2. Zmluvy, považuje odvolací súd za dôvodné prisvedčiť žalobcovi, že súd prvej inštancie a ani žalobca netvrdili, že právo na prvú a druhú úspechovú odmenu podľa bodu 5.9. Zmluvy vzniklo žalobcovi v súvislosti so službami poskytnutými žalovanému pred jej uzavretím.

38. Podľa bodu 5.9. Zmluvy, o ktorý žalobca svoj nárok opiera, platí, že ak odberateľ napriek úspešnému vyhodnoteniu žiadosti podanej alebo prepracovanej poskytovateľom neuzavrie zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku s IA MPSVR SR v rámci operačného programu a kódu výzvy uvedených v bode 2.1. tejto Zmluvy, vzniká poskytovateľovi právo na zaplatenie prvej úspechovej odmeny podľa bodu 3.1. písm. b) ako aj druhej úspechovej odmeny podľa bodu 3.1. písm. c) tejto Zmluvy do troch mesiacov od podania žiadosti alebo podania prepracovanej žiadosti poskytovateľom v prospech odberateľa.

39. Právo žalobcu na zaplatenie odmeny podľa bodu 5.9. Zmluvy teda nebolo naviazané na vykonanie služieb podľa bodu 2.1. Zmluvy pre žalovaného ako odberateľa a ani na vykonanie služieb spojených s prípravou a podaním žiadosti žalovaného o poskytnutie nenávratného finančného príspevku. Na jeho vznik sa vyžadovalo, aby žalobca napriek úspešnému vyhodnoteniu žiadosti podanej alebo prepracovanej žalovaným neuzavrel zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku s IA MPSVR SR v rámci operačného programu a kódu výzvy uvedených v bode 2.1. Zmluvy a aby uplynuli tri mesiace od podania žiadosti alebo podania prepracovanej žiadosti poskytovateľom v prospech odberateľa. K splneniu týchto podmienok objektívne došlo (čo žalovaný ani nenamietal), preto žalobcovi vzniklo podľa bodu 5.9. Zmluvy právo na zaplatenie prvej aj druhej úspechovej odmeny.

40. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že rešpektujúc pravidlá poctivého obchodného styku nemožno od neho žiadať, aby platil za služby, ktoré mu neboli poskytnuté, odvolací súd uvádza, že pôsobenie zásady poctivého obchodného styku má za cieľ ochraňovať zmluvných partnerov pred takými praktikami v obchodovaní, ktoré majú šikanózne charakter. Porušenie zásad poctivého obchodného styku je potrebné skúmať vždy vo väzbe na jeho konkrétne okolnosti, pričom rovnako ako súd prvej inštancie ani odvolací súd nevzhladol žiadne okolnosti, ktoré by svedčili o tom, že žalobca vykonáva právo, ktoré mu vzniklo na základe bodu 5.9. Zmluvy v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

41. S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody dospel odvolací súd k záveru, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP naplnený nie je. Odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

42. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1, 2 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 422 ods. 1, 2 CSP, dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).